

MARY HIGGINS CLARK

Frau al
descobert

labutxaca

**Els fills no haurien de pagar
pels pecats dels pares...**

Mary Higgins Clark

Frau al descobert

Traducció d'Esther Roig

Edicions 62
Barcelona

Títol original: *The Melody Lingers On*

© Mary Higgins Clark, 2015

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Edicions 62 l'any 2016

Primera edició en aquest segell: febrer del 2018

© de la traducció: Esther Roig Giménez, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 28.338-2017

ISBN: 978-84-17031-57-2

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

L'Elaine Marsha Harmon, amb trenta anys fets, caminava a pas lleuger del seu pis al carrer Trenta-dos Est de Manhattan cap a la seva feina d'ajudant de decoració d'interiors, quinze travessies enllà, a l'edifici Flatiron, al carrer Vint-i-tres amb la Cinquena Avinguda de Manhattan. Portava un abric gruixut, però no s'havia posat guants. Hi havia una fredor indiscutible en l'aire matinal de començaments de novembre.

S'havia caragolat els cabells llargs castanys i els portava recollits al clatell. Només li queien alguns flocs al costat de la cara. Era alta, com el seu pare, i esvelta, com la seva mare. Després de graduar-se a la universitat s'havia adonat que la docència no era el seu camí. En lloc d'això, s'havia matriculat a l'Institut de Tecnologia de la Moda i després de treure's el títol havia entrat a treballar amb la Glady Harper, la degana de la decoració d'interiors entre els rics i els ambiciosos socialment.

L'Elaine sempre feia broma dient que li havien posat el nom per la seva besàvia paterna, una vídua sense fills que tothom creia molt benestant. El problema va ser que la tieta Elaine Marsha, una amant dels animals,

havia deixat gairebé tots els seus diners a diversos refugis d'animals i molt pocs als seus parents.

Com deia la Lane, «Elaine és un nom ben bonic i Marsha també ho és, però mai m'he sentit com si em digués Elaine Marsha». De petita havia resolt el problema pronunciant malament el seu nom, «Lane», i havia arrelat.

Vés a saber per què pensava en això quan caminava de la Segona Avinguda a la Cinquena i després baixava cap al carrer Vint-i-tres. «Em sento bé», pensava. «M'encanta viure aquí, ara, en aquest moment, en aquest lloc. M'encanta Nova York. No crec que pogués viure en un altre lloc. Almenys no ho voldria». Però segurament aviat es traslladaria als suburbis. Al setembre la Katie aniria a la llar d'infants i les escoles privades de Manhattan eren massa cares per a ella.

Aquest pensament li va provocar una coneguda fiblada de dolor. «Oh, Ken», va pensar. «Si haguessis viscut». Traient-se de sobre el record, va obrir la porta de l'edifici Flatiron, i va agafar l'ascensor per pujar al quart pis.

Encara que faltessin vint minuts per a les nou, la Glady Harper ja hi era, tal com la Lane ja s'imaginava. Els altres empleats —la recepcionista i el comptable— normalment arribaven dos minuts abans de les nou. La Glady no tolerava la falta de puntualitat.

La Lane es va aturar a la porta del despatx de la Glady.
—Hola, Glady.

La Glady va aixecar el cap. Com sempre, semblava que ni tan sols s'hagués pres la molèstia de raspallar-se

els cabells gris acer. Sobre el cos magrit portava un jersei i uns pantalons negres. La Lane sabia que la Glady tenia un armari ple de conjunts com aquest i que la seva passió pel color, la textura i el disseny la reservava exclusivament per als interiors de les cases i les oficines. Tenia seixanta anys, en feia vint que estava divorciada i els seus amics i empleats li deien «Glady». Un dels seus proveïdors de roba havia dit de broma que li escauria més que li diguessin «Glacial», una gràcia que li va costar un contracte lucratiu.

La Glady no va perdre el temps saludant.

—Passa, Lane —va dir—. Vull parlar d'una cosa amb tu.

«Ara què he fet?», va pensar la Lane, obeint. Va entrar al despatx i va seure en una de les cadires Windsor antigues davant de la taula de la Glady.

—Tinc una petició d'un client nou, o potser hauria de dir un client antic, i no sé segur si ho vull fer.

La Lane va alçar les celles.

—Glady, sempre dius que si tens la sensació que un client serà difícil, la feina no val la pena. —«No és que tu no siguis difícil», va afegir mentalment. El primer que feia la Glady quan agafava un client era passejar-se per la casa amb un carretó i desfer-se sense manies de qualsevol objecte que considerés inútil.

—Aquest és diferent —va dir la Glady, amoïnada—. Fa deu anys, vaig fer el disseny d'interior d'una mansió de Greenwich quan la va comprar en Parker Bennett.

—En Parker Bennett! —La Lane va pensar en els titulars sobre el gestor de fons d'inversions que havia

estafat milers de milions de dòlars als clients. Havia desaparegut del seu veler just abans que es descobrís el robatori. Es creia que s'havia suïcidat, tot i que no se n'havia trobat mai el cadàver.

—Però no és d'ell de qui parlo —va dir la Glady—. Em va trucar el fill d'en Bennett, l'Eric. El govern ha posat les urpes sobre tots els diners que ha pogut del que posseïa en Parker Bennett. Ara es venen la casa. El que hi queda no té valor i deixaran que l'Anne, la dona d'en Bennett, s'endugui el que necessiti per moblar un pis. L'Eric em va dir que la seva mare es mostra absolutament indiferent a tot i que voldria que ho fes jo per ella.

—Es pot permetre pagar-te?

—Va ser molt franc. Va dir que havia llegit que la comissió més gran que he cobrat va ser la del seu pare gràcies a les instruccions de «no reparar en les despeses» que em va donar. Em demana que ho faci de franc.

—I ho faràs?

—Tu què faries, Lane?

La Lane va dubtar, però va decidir no ser ambivalent.

—He vist fotos de l'Anne Bennett, pobra dona. Sembla almenys vint anys més gran que quan sortia a les columnes de societat abans que es descobrís el frau. Jo ho faria.

La Glady Harper va prémer els llavis i va mirar el sostre. Era una reacció típica quan estava concentrada, tant si era per trobar el to exacte del serrell d'una cortina com per prendre una decisió com aquella.

—Crec que tens raó —va dir—. I no crec que es tardi gaire a recollir els mobles necessaris per omplir un pis. Tinc entès que viu en una urbanització de Montclair, a Nova Jersey. No és gaire lluny del George Washington Bridge, uns quaranta minuts com a molt. Almenys no perdrem temps amb els desplaçaments.

Va arrencar una pàgina del bloc i el va empènyer per sobre la taula cap a la Lane.

—Té, el telèfon de l'Eric Bennett. Sé que algun assessor d'inversions li va donar una feina en una posició discreta. Li havia anat molt bé a Morgan Stanley, però va dimitir després que es descobrís el que havia fet el seu pare estimat. Queda amb ell.

La Lane es va endur el full al seu despatx, va seure a la taula i va marcar el número. Una veu ferma i modulada va contestar al primer timbre.

—Eric Bennett —va dir.

Una setmana després la Lane i la Glady es dirigien per la Merritt Parkway cap a la sortida de Round Hill Road, una de les zones més exclusives de Greenwich, a Connecticut. La Ruta 95 hauria estat més ràpida, però a la Glady li agradava contemplar les mansions. La Lane conduïa el Mercedes de la Glady, que havia decidit que el Mini Cooper de la Lane era massa modest per aparcar-lo a la mansió Bennett.

La Glady havia estat callada gairebé tot el trajecte, un silenci que la Lane havia après a agrair. Quan la seva cap tingué ganas d'encetar una conversa, ho faria. Mentalment, la Lane, que sempre havia admirat la reina Isabel, ho comparava amb el que havia sentit explicar de la monarca. No et dirigies a ella fins que no iniciava una conversa.

Va ser quan van agafar la desviació cap a la sortida que la Glady va parlar.

—Recordo la primera vegada que vaig venir. En Parker Bennett havia comprat aquesta casa enorme. L'home que l'havia construït es va arruïnar abans de poder-s'hi instal·lar. Tal com estava dissenyada era la quinta essència del mal gust. Vaig portar un arquitecte,

i entre tots dos en vam remodelar l'interior. Tenien un taulell en forma de sarcòfag a la cuina, per l'amor de Déu. Al menjador havien pintat la seva versió de la Capella Sixtina. Era un insult a Miquel Àngel.

—Si hi vas fer reformes estructurals, a més de canviar la decoració interior, devia costar una fortuna —va dir la Lane.

—Va costar una dinerada, però a en Parker Bennett tant li feia. Per què li havia d'importar? Es gastava els diners dels altres.

La finca dels Bennett era al canal de Long Island. La immensa casa de maó vermell amb rivets blancs es veia des de la carretera. Entrant al camí, la Lane va notar que les bardisses no estaven retallades i que la gespa estava plena de fulles mortes.

Evidentment, la Glady havia vist el mateix.

—M'imagino que el jardiner va ser el primer de marxar —va comentar secament.

La Lane va aparcar a l'entrada semicircular. Van pujar juntes els graons cap a la porta massissa de roure. Es va obrir tan bon punt la Lane va tocar el timbre.

—Gràcies per haver vingut —va dir l'Eric Bennett.

Mentre la Glady li tornava la salutació, la Lane va examinar l'Eric Bennett. L'home de la veu que l'havia impressionat era de constitució i altura mitjanes. Amb els talons de deu centímetres que portava, la Lane era tan alta com ell. Tenia una bona tofa de cabells rossos tirant a grisencs i ulls de color avellana. La Lane havia cercat tot el que havia pogut sobre el cas Bennett i havia vist que l'Eric Bennett era una versió més jove del

seu pare, l'home ben plantat i distingit que havia estafat els estalvis de tota la vida a molta gent.

La Glady els va presentar.

—Lane Harmon, la meva ajudant.

—Eric Bennett, però ja s'ho deu haver imaginat. —El seu to era irònic i el seu somriure va ser breu.

Com feia sempre, la Glady va anar per feina.

—La teva mare hi és, Eric?

—Sí. Baixarà de seguida. És amb la perruquera.

La Lane va recordar que l'Anne Bennett ja no era benvinguda a la perruqueria d'on havia estat clienta tant de temps. Moltes de les altres clientes l'hi tenien jurada perquè les seves famílies havien estat víctimes de la cobdícia d'en Bennett.

L'immens rebedor tenia un aspecte desolat. Les dues escales arrodonides portaven a una galeria que podria haver acollit una orquestra. Hi havia forats visibles a les parets del rebedor.

—Veig que s'han endut els tapissos —va comentar la Glady.

—Sí, ja ho crec, que se'ls van endur, i havien augmentat un vint per cent de valor en els anys que els vam tenir. El taxador també estava encantat amb els quadres que vas fer comprar al meu pare. Tens bon ull, Glady.

—Ja ho pots ben dir. Vaig donar una ullada virtual a la casa que has comprat per a la teva mare a Nova Jersey, Eric. No està gens malament. La podem deixar molt acollidora.

La Lane notava que la Glady havia establert una relació d'amistat amb l'Eric Bennett al llarg de l'any,

aproximadament, que havia treballat a la mansió. A la seva manera brusca habitual la Glady va començar a passejar per la planta baixa.

L'habitació amb sostres alts de l'esquerra havia estat sens dubte el que la majoria de gent anomena *sala*, però la Glady s'hi va referir com a «saló». Unes finestres delicadament arquejades donaven a les hectàrees de terreny de la finca per la part del darrere. Enllà, la Lane podia veure una casa de la piscina que era un duplicat en miniatura de la mansió i una piscina a l'aire lliure. «Segur que té mides olímpiques», va pensar. «I m'hi jugaria el que fos que és una piscina d'aigua salada».

—Veig que s'han endut totes les peces antigues i fetes a mida d'aquí —va dir la Glady secament.

—Un altre homenatge al teu bon gust, Glady.

Aquesta vegada a la Lane li va semblar sentir un punt d'amargor a la veu d'en Bennett.

La Glady no va respondre al compliment implícit.

—En tot cas, els mobles de l'estudi petit s'adiran molt més amb la nova casa. Anem a veure'l.

Van passar pel menjador majestuós. Com el saló, estava buit de mobles. Tot caminant cap a la part posterior de la casa, la Lane va veure l'habitació que era obvi que havia estat la biblioteca. L'únic que hi quedava eren les lleixes de caoba.

—Recordo la col·lecció de llibres rars del teu pare —va comentar la Glady.

—Sí, i els va començar a col·leccionar molt abans que obrís la seva pròpia societat d'inversions, però això tant se li'n va donar al govern. —Aquesta vegada el to

d'en Bennett tornava a ser neutre.— Sincerament, quan llegeixo un llibre prefereixo estar tranquil, sense haver de patir per si n'espatllo les pàgines de vores daurades o les il·lustracions. —Va mirar la Lane.— No hi estàs d'acord?

—Del tot —va dir la Lane amb entusiasme.

La Glady li havia ensenyat fotos de les habitacions d'aquella mansió un cop acabada la feina de disseny de l'interior. Totes estaven exquisidament moblades amb el seu propi tema cromàtic i un efecte general captivador i acollidor.

Però ara la casa no tenia res de captivador ni d'acollidor. Desprenia una sensació de deixadesa i, fins i tot, desolació. Els prestatges de les biblioteques tenien una fina capa de pols.

Van continuar caminant cap a la part posterior de la casa. A l'esquerra hi havia un estudi alegre encara moblat amb un sofà i butaques còmodes, una tauleta de centre rodona de vidre i taules auxiliars de caoba amb fulles plegables que hi feien joc. Les cortines florejadades coordinaven amb l'estampat de la tapisseria. Làmines emmarcades de Monet a les parets i una catifa d'un to verd clar completaven l'atractiu efecte.

—Aquesta era la saleta del personal, Lane —va comentar l'Eric Bennett—. Té una entrada separada que dóna a la cuina. Fins l'any passat teníem sis empleats fixos.

—Són els mobles que ens endurem a la casa nova —va dir la Glady—. Encara són més macos de com els recordava. Aniran molt bé a l'estudi de la planta baixa.

I ja havia decidit que els mobles de la saleta de dalt de la teva mare seran perfectes per a la sala de la casa nova. Agafarem un llit gran d'un dels dormitoris de convidats. El de l'habitació principal és massa gran per a aquella casa. Farem el mateix amb els altres dos dormitoris. Segons les meves notes, la taula, les butaques i el bufet de la sala d'esmorzar ens serviran per al menjador. Així què? Baixa la teva mare o val més que pugem?

«Si la Glady és alguna cosa, és decidida», va pensar la Lane. «M'alegro que vulgui pujar. Començava a pensar que treballaria a partir de les fotos. M'encantaria veure la resta de les habitacions».

—Em sembla que la sento baixar —va dir en Bennett.

Es va girar de cop. La Glady i la Lane el van seguir cap a la part de davant de la casa.

La Lane havia trobat fotos de l'Anne Nelson Bennett a internet quan havia introduït el seu nom a Google. Però l'esplèndida dama rossa de l'alta societat, que tenia Oscar de la Renta com el seu dissenyador preferit, era gairebé irreconeixible. Esgarrifosament prima i amb un tremolor a la mà, la dona es va dirigir a la Glady en un to vacil·lant.

—Senyora Harper, quina alegria veure-la. Les circumstàncies són una mica diferents, però, de l'última vegada que va venir.

—Senyora Bennett, sé que per a vostè ha estat una època molt difícil.

—Gràcies. I qui és aquesta jove encantadora?

—És la meva ajudant, la Lane Harmon.

La Lane va agafar la mà que li oferia la dona i de seguida es va adonar que l'Anne Bennett era feble, com si no tingués força als dits.

—Senyora Bennett, faré tot el que pugui perquè la seva nova casa sigui agradable i còmoda. Vol que pugem i li indiqui els mobles que trio per a vostè? —va preguntar la Glady.

—Sí, per descomptat. Tot el que van considerar que només en traurien un grapat de dòlars en la venda de la finca m'ho van deixar per a mi. Quin detall, oi? No va ser ell qui va robar aquells diners, oi, Eric?

—Demostrarem la seva innocència, mare —va dir l'Eric Bennett afectuosament—. Va, pugem.

Quaranta minuts després, la Glady i la Lane tornaven cap a Manhattan.

—Ja fa gairebé dos anys que va esclatar l'escàndol —va comentar la Glady—. I aquella pobra dona sembla que encara no s'hagi recuperat del xoc. Què t'ha semblat el retrat del gran estafador somrient amb benevolència al món? Crec que encara no s'havia eixugat la pintura quan va desaparèixer.

—És una pintura molt bona.

—Ho hauria de ser. La va pintar l'Stuart Cannon, i creu-me que no és barat. Però a la subhasta ningú no va licitar pel quadre i han permès que se'l quedi.

—Creus que li van parar una trampa a en Parker Bennett?

—De cap manera.

—Però els cinc mil milions de dòlars no han aparegut enlloc, oi?

—No. Vés a saber on els va amagar en Bennett. Tampoc li faran cap servei. Si és mort, segur que no.

—Si és viu, creus que la seva dona o el seu fill saben on és?

—No en tinc ni idea. Però pots comptar que, encara que tinguessin accés als diners, no els podrien gastar mai. Cada cèntim que es gastin la resta de la seva vida estarà estretament vigilat pel govern.

La Lane no va contestar. El trànsit a la Merritt Parkway era cada vegada més dens. Volia que la Glady cregués que estava concentrada en la conducció.

Sabia que la Glady estava massa ocupada acomiadant-se de l'Anne Bennett per adonar-se que l'Eric Bennett li havia demanat que sopés amb ell.